

ВИСЛОВЛЕННЯ УМОВИ В НАРОДНОПІСЕННОМУ ДИСКУРСІ: ЛІНГВОМЕНТАЛЬНІ ПАРАМЕТРИ

Постановка проблеми. У сучасній антропозорієнтованій лінгвістиці, у ракурсі її когнітивно-дискурсивної парадигми вивчення народнописенного дискурсу викликає значне поживлення і зацікавленість з огляду передусім на соціокультурний контекст, пов'язаний із процесами духовного відродження українського народу, з дослідженням його ментальності та етнокоду, глибинним студіюванням фольклорних джерел. Водночас народнописенний дискурс, у якому відображено національні традиції, закарбовано важливі світоглядні засади, духовний зв'язок поколінь, історичну пам'ять, потребує і комплексного лінгвістичного аналізу.

Як зауважує С. Єрмоленко, народнописенна мова – це скарбниця мовно-естетичних знаків національної культури, що перебувають у безпосередньому зв'язку з характером мислення й почуттями народу [4, 117-118]. Експресивність та образність, емоційність та лаконізм, ліризм і висока поетичність народнописенного дискурсу досягається за допомогою фігурально-риторичних художніх засобів (епітетів, метафор, порівнянь, риторичних запитань, антитез тощо) і загальновживаних, нейтральних мовних конструкцій, які в пісні естетизуються, набувають образного змісту й афористичності. На думку Н. Данилюк, становлячи єдність звукової форми й змісту, мовні вислови виявляються в такому разі своєрідними згустками національно-культурної інформації, яка ситуативно відтворюється носіями традиції [3, 63], збережена в колективній пам'яті народу, «у системі етнічних і естетичних цінностей, у моральних нормах і звичаях, міфах і обрядах та віруваннях» [9, 88].

За нашими спостереженнями, до таких мовних конструкцій, що виформовують народнописенний дискурс і слугують одним із засобів репрезентації ментального світу людини, глибин національної свідомості, людських емоцій та почуттів, належать висловлення умови. Функціонування цих синтаксичних конструкцій проаналізовано в різних дискурсивно-жанрових виявах української мови (О. Мельничук, Л. Кадомцева, В. Русанівський, Л. Коць, О. Наконечна, Н. Руденко, А. Малявін, І. Хилько та ін.), проте їхній комунікативно-інтенційний потенціал у народній пісні, на жаль, не досліджено. Актуальність нашого дослідження, власне, і продиктована потребою визначення комунікативно-інтенційного змісту умовних висловлень у народнописенному дискурсі як релевантних засобів вербалізації мовленнєвих намірів, виразних маркерів лінгвоментальності народу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Традиційно комунікативну теорію пов'язують із поділом речень на питальні та непитальні (розповідні, спонукальні й оптативні висловлення). Однак у деяких мовознавчих студіях поряд із категоріями розповідності, питальності, спонукальності, оптативності українські лінгвісти виокремлюють також модальні значення умовності, переповідності, ймовірності (О. Мельничук, Л. Кадомцева, М. Мірченко, А. Загнітко та ін.). Так, А. Загнітко акцентує на тому, що «виділення розповідних, питальних, спонукальних та бажальних речень ґрунтується на розрізненні їх комунікативного призначення. Доповнення цього ряду переповідними, гіпотетичними та умовними реченнями відображає співвідношення реченнєвої структури з ситуативно-прагматичними завданнями та оцінку висловленого самим мовцем» [5, 116].

У лінгвістичних дослідженнях речення умови досліджували з погляду їхньої формально-граматичної та семантичної організації, у функціонально-когнітивному аспекті. О. Мельничук зазначає, що «умовна модальність є проявом того, що здійснення зображуваного в змісті речення стану речей мислиться суб'єктом як можливе, але зумовлене певними обставинами» [10, 49]. Модальне значення умовності, на думку Л. Кадомцевої, становить вказівку на те, що відсутня в момент мовлення відповідність основного змісту речення дійсності могла б бути за певної умови, конкретно визначеної чи не визначеної в змісті самого речення [6, 19]. Слушною вважаємо думку тих лінгвістів, які в основу класифікацій та визначень умовних конструкцій кладуть графему умовного способу як морфолого-синтаксичний маркер і розглядають речення умовної модальності як ірреально-модальний клас речень [15, 29–30].

Речення умовної модальності як типові утворення з двобічним відношенням частин українські мовознавці зараховують до категорії зумовленості, що відображає співвіднесеність двох ситуацій, одна з яких перебуває в безпосередній залежності від іншої [16, 642]. Очевидно, умова передає значення, здатні у свідомості мовця пов'язувати два простих факти в один складний. У цьому контексті нам імпонує думка О. Наконечної про те, що умова – це певна стимулювальна причина, віднесена до невизначеного часового плану, яка може (чи могла б) зумовити собою якусь

дію, стан чи ситуацію [12, 83]. Релевантним засобом вираження умовності є складнопідрядне речення обставинного типу, модальність якого визначається підрядною частиною і перебуває у сфері ірреально-гіпотетичної семантики. Інші типи висловлень – складносурядні, складні безсполучникові конструкції, семантично неелементарні прості речення з напівпредикативними зворотами, із прийменниками *за умови, у разі, за необхідності, у випадку* – розширюють значеннєвий потенціал умовної модальності, однак не характерні для народнописанного дискурсу.

Мета статті – окреслити інтенційний потенціал висловлень умови й виявити їхню функційність у народнописанному дискурсі, визначити сполучні засоби, які характерні для реалізації умовної семантики в народних піснях, проаналізувати найрелевантніші моделі складнопідрядних висловлень умови, здатних вербалізувати ті чи ті комунікативні інтенції, що спрямовані на увиразнення мовної естетики, на репрезентацію етноментальності та культури мовця-українця.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування результатів дослідження. Змістовий діапазон висловлень умови зосереджений на відображенні гіпотетичної комунікативної ситуації, інформативної за своєю суттю. Пропоноване мовцем повідомлення модифіковане семантикою зумовленості, оскільки містить вказівку на те, що інформація, яку висловлює основний суб'єкт комунікації, може бути зреалізованою лише за певної умови.

У мовознавчих дослідженнях висловлення умови класифікують по-різному: Б. Кулик розрізняє два типи таких конструкцій: речення реальної (конкретної, узагальненої) і речення ірреальної умови [7, 232], М. Мірченко визначає дві грамеми: грамеми означеної та неозначеної ірреальної умови [11, 170–171]. На думку І. Слинька, Н. Гуйванюк, М. Кобилянської, речення умовної модальності можуть мати значення потенційної та ірреальної умови [16, 641]. Виокремлення значень потенційної та ірреальної умови, на нашу думку, цілком відповідає комунікативно-прагматичним інтенціям мовця й увиразнює мінорний або мажорний перебіг народнописанного дискурсу загалом.

Так, у висловленнях **ірреальної умови** наявні чіткі маркери: грамема умовного способу та сполучники *якби – то б, коли б – то б*, напр.: *Якби ж ти, мати, знала, яка мені біда, то б мені переслала горобчиком хліба* (8, 238). У підрядній частині мовець повідомляє про певні події, роздуми, називає ситуацію, що має наслідок у головній частині. Уживання тих чи тих форм у ролі маркерів інтенцій умовності вможливають реалізацію відповідної семантики. Пор.: – *Коби мені не дитина, я би-м си гуляла, а то мені дитинище руки завезала* (2, 19). Як бачимо, у головній частині складнопідрядного речення міститься гіпотетична дія, виражена дієсловом умовного способу, яка існує тільки в уявленні людини, тобто поза реальним часом. Місце підрядної частини (препозиція і постпозиція) залежить від намірів мовця, його бажання виокремити умову чи можливу дію, пор.: – *Як би ни ліс, як би ни ліс, як би ни ліщина, ни був би я в Будзанові, як би ни дівчина* (2, 184); *Сиділа би собі я тихо, якби не було лиха* (8, 19).

У складнопідрядних реченнях **потенційної умови** мовець повідомляє про явища, які мають стосунок до часового простору, виражають певну залежність від моменту мовлення (минулого, теперішнього чи майбутнього), а тому потенційна умова може набути статусу реальної дії. Цілком погоджуємося з О. Гандзюк у тому, що умові властивий такий показник, як вихід на перспективу (за реалізації певних умов дія повинна відбутися) [1, 156]. Адресант повідомляє співрозмовникові певну обставину, яка зробить можливим здійснення чого-небудь, сприятиме розгортанню якоїсь діяльності. Актуалізаторами потенційної умови слугують сполучники *якщо – то, як – то, раз – то* та ін. У підрядній частині міститься певне припущення, а головна частина виражає ситуацію, що розвивається на цьому припущенні, напр.: *Якщо калина не цвіла, то не ламай калину* (2, 31); *Як ти ми дочка, прошу до хати, а як зозулька – йди в гай кувати* (13, 298). У будь-якому разі, на переконання В. Шинкарука, – чи умова є бажаною, чи потенційною, чи передбачуваною, чи неможливою – все одно вона має гіпотетичний характер, бо це тільки умова і умова такого процесу, який зовсім не обов'язково відбудеться саме тому, що для його здійснення є певні умови [18, 310].

У народнописанному дискурсі найпоширенішими є ті моделі складнопідрядних речень, у яких інтенцію умови маркують спеціалізовані сполучники:

1) *якби ... то б / би*: *Якби мені черевики, то пішла б я на музики* (2, 19); *Якби мені, Господи, свекрухи діждати, то я б її заставила кадрелі скакати* (8, 311);

2) *якби ... б (би)*: *Якби були з тобою в парі, варениками б пригощала, літали б лебедями в хмарах, тебе одного б цілувала* (2, 42); *Якби тії не тини та не перетинки, ходив би я до дівчини щодня, щогодинки* (2, 120);

3) *коли б ... то б*: *Коли б знала, коли б знала, звідки виглядати, то б казала, то б казала стежки промітати* (8, 199); *Коли б мати не била, то б я лихо робила, через гору та в контору до писаря ходила* (8, 419);

4) *як би ... би (би-м) / то би (би-с)*: *Як би річка не бродічка, я би не бродила, як би милий не молодий, то би-м не любила* (2, 152); *Як би не ті коломийки, був би-м вже загинув, був би-м з*

горя, та з недолі давно світ покинув (2, 115); **Як би ти знав, мій миленький, як міні, як міні, то би-с прийшов що вечера хоть на дві години** (8, 196).

5) **коби ... би (би-м):** *Коби ми ся розвив бучок, явір зелененький, пішов би я до дівчини, хлопець молоденький* (8, 123); *Коби ми ся та й дуб розвив та й берези білі, ой пішов би-м в гайдамах на штири неділі* (2, 116);

6) **щоб (щоби) ... б (би):** Напр.: *Щоб я була знала, знала, що ти ми так зробиш, була б я сі ни дивила, куда, дурню, ходиш* (2, 58); *Щоб я мала миленького, ах Боже мій, Боже, то я би так процвітала, як в городі рожі* (8, 154); *Щоби не ті ріки, ріки, та не ті озера, ходив би я до дівчини щодня і вечера* (8, 249);

7) **коли б ... то б:** *Коли б же я добра жона, то сиділа б я дома* (8, 19); *Коли б мені зеленого дуба, коли б мені дівчинонька люба, то б я її цілував, милував, ще й до печі кухарочку найняв* (14, 119).

Висловлення умови в народнопісенному дискурсі, як бачимо, передають полярні емоції, створюють своєрідні опозиції – просторові, часові й оцінні контрасти.

У висловленнях умови, що цілком природно входять у народнопісенний дискурс, відображено глибинну чуттєвість і зворушливий ліризм людини, її сумніви й переживання, зреалізовано мрійливість як одну з характерних рис українців: *Якби я мала крила орлині, якби я вміла літати, я б полетіла на Україну свого милого шукати* (14, 56). Таким конструкціям властива особлива експресія, образність. Вони увиразнюють або журливий (мінорний), або жартівливий (мажорний) характер народної пісні, напр.: *Якби знав я, браття, що буду вмирати, сказав би я, браття, явора зрубати* (13, 285); *Аби тя, Йвасику, на дні зобачила, то зараз би-м туди, в криницю скочила* (8, 520); *Коби мені не чипець, не червона хустка, я би-м собі погуляла, як на ставу гуска* (14, 129).

Змістовий обшир висловлень умови залежить від типологічних виявів народної пісні. Ці конструкції експлікуються в піснях родинно-побутового та соціально-побутового циклів, у яких представлено як родинне життя, внутрішній світ людей, так і суспільні процеси в історії України. Зокрема – у текстах пісень про кохання висловлення умови виражають ніжні та щирі почуття любові, глибину людської душі, особистісне сприйняття світу. Напр.: *Якби вишила сорочку та й червоним шовком, то козака б упізнали поміж цілим полком* (8, 120); *Якби деревами ми б стали, то не страшна була б нам смерть* (2, 68); *Взяв би я бандуру та й заграє, що знав, через ту дівчину бандуристом став* (29, 257). По-особливому висловлення умови реалізуються в русальних піснях, у яких оспівано прихід весни, дівочу красу, відображено народні звичаї та побут, напр.: *Ой коли б той вечір та й повечоріло, то б моє серденько та й повеселіло! Ой коли б той вечір та й сонечко зайшло, то б моє серденько та й до мене прийшло* (8, 420), у купальських піснях, де яскраво передано залицяння та сватання, жарти, гумор, сатира, де дівчата висміюють вади хлопців, а хлопці – дівчат, пор.: *Ой якби мені не перелазі, то б приніс водиці ще й чотири рази* (8, 587); зрідка в хрестинних і колискових піснях, у яких звеличено появу нової людини на світ: *Жеби не та кума і не та дітина, не біла би нині у кума гостина* (17, 82); *Ай-цю, лю-лю, колишу тя, а як заснеш, та й лишу тя* (13, 99).

У жартівливих піснях висловлення умови передають сферу родинного побуту. У таких конструкціях акцентовано на смішних та негативних рисах хлопців, зрідка дівчат, висміяно лінивість і безгосподарність, дурість і недотепність, легковажність. Напр.: *Коби ти був добрий хлопець, то би-сь вийшов на городець, а я би-м тя підголила і без бритви, і без мила* (8, 191); *Коли б мені грошей кишеня, коли б мені жінка Оксеня, то б я її цілував, милував* (2, 153); *Гей якби я була знала, що прийде Михайло, я би була кучерики зачесала файно* (8, 249). Зрозуміло, такі висловлення умови створюють мажорну тональність народної пісні.

Часто висловлення умови експлікуються в діалогічному мовленні, яке увиразнює уснорозмовний характер народнопісенного дискурсу, пор.: – *Коби мені зранку горілочки в дзбанку, і до того люлька й дівчина Ганулька. Горілочку пив би-м, тютюнець кував би-м, дівчину Ганульку до себе тулив би-м.* – *Коби мені зранку кави філіжанку, сухарця до того, хлопця молодого. Кавоньку би-м пила, сухарець би-м їла, хлопця молодого до себе тулила* (8, 243). Такі діалоги інтимізують народнопісенний дискурс, репрезентують виразну пряму мову, сповна вербалізують світ людських емоцій та почуттів, бажань. Пор.: – *Якби ти дружина зі мнов говорила б, зі мнов говорила б, зі мнов дружно жила б.* – *Я би говорила й з тобов дружно жила, якби рідна мамка нас не розлучила* (13, 297). Подекуди діалогічне мовлення побудоване за традиційною моделлю «питання – відповідь»: – *Чом ти, дівче, ходиш, чо ти, дівче, блудиш? Гей, напевно, дівчино, мого сина любиш.* – *Як би-м не любила, то би-м не блудила, гей, я за твого сина бистру річку брела* (13, 350).

Жанр коломийки, багатий різними деталями, кольорами, контрастами, символізує глибинний рівень етнокультури українців, увиразнює їхні цінності, думки, пор.: *Ой пішов би козак та й пішов до полки, коби миска кисилеці та миска фасольки* (2, 109); *Ой коби ми, подружечко, голосочки склали, ми би своїх легіників співанками вкрали* (8, 210).

Міnorні мотиви характеризують гайдамацькі, рекрутські та солдатські пісні, пор.: *Як вернуся я, козак, додому, то в солдати отдадутъ* (14, 89); *Якби мені отець, рідна ненька, то б порадили мене* (14, 203); *Якби мені ще й вірна дружина, щоб розважила мене! Гей-гей! А хто горя не знає, то нехай мене питає, та гей же* (14, 203). Такі висловлення пов'язані з семантикою сумніву і невпевненості, бажання, передають душевні переживання людини, її заміряність і журу.

Висловлення умови слугують яскравим маркером інтенцій оптативності, що відображають ментальну ситуацію бажальності. Напр.: *Коли б мені рублик, качалка, коли б мені жінка Наталка, то б я її цілував, милував, ще й до печі кухарочку найняв* (14, 19); *Коли б мені миска та ложка, коли б мені жінка Явдошка, то б я її цілував, милував, ще й до печі кухарочку найняв* (8, 19). Появу цієї комунікативної потреби (висловлення того, що людині необхідно для життя, для розуміння з іншими, чого їй хочеться) детермінує ситуація спілкування, комунікативний контекст, мотив, що впливає на породження інтенції та мовленнєвої діяльності.

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Висловлення умови, що відображають гіпотетичну ситуацію мовлення, репрезентують окремий ірреально-модальний тип синтаксичних конструкцій, виражають розлогий комунікативно-інтенційний потенціал у народнопісенному дискурсі, який виявляється, з одного боку, у відтворенні інформативних потреб мовця, модифікованих семантикою зумовленості, а з іншого – у вербалізації ментальності українського народу, його лінгвокультури.

У народнопісенному дискурсі складнопідрядні умовні речення виформовують два функційних типи (висловлення ірреальної та потенційної умови), що детерміновані наявністю тих чи тих сполучників, грамемами умовного способу або індикатива, а також типологічною диференціацією народних пісень, яка впливає на журливий (мінорний) або жартівливий (мажорний) плин народної пісні загалом.

Висловлення умови в народнопісенному дискурсі передають полярні емоції, створюють своєрідні опозиції – просторові, часові й оцінні контрасти. Це конструкції, у яких відображено глибинну чуттєвість і зворушливий ліризм людини, її сумніви й переживання, зреалізовано мрійливість як одну з характерних рис українців. Їм властива особлива експресія та образність.

Умовні конструкції заторкують ментальні сфери мовної особистості, маркують національно-мовний світогляд мовця-українця, формують не тільки народнопісенний дискурс, а й паремійний фонд української мови (*Не жаль би ми й воза, коби дівка гожа. Як дасть обнятися, то дасть і поцілуватися*), комплексний аналіз якого в аспекті комунікативного синтаксису виформовує предмет наших подальших наукових студій.

Список використаних джерел

1. Гандзюк О. М. Частиномовна репрезентація умовних синтаксем / О. М. Гандзюк // *Ucrainica I. Současná ukrajinistika : problémy jazyka, literatury, a kultury : Sborník článků*. – Olomouc : Univerzita Palackého, 2004. – Р. 156–159.
2. Давидюк В. Ф. Крокове колесо : Нариси з історичної семантики українського фольклору / В. Ф. Давидюк. – К. : Наукова думка, 2002. – 188 с.
3. Данилюк Н. О. Поетичне слово в українській народній пісні / Н. О. Данилюк. – Луцьк : РВВ Волин. нац. ун-ту ім. Лесі Українки, 2010. – 511 с.
4. Єрмоленко С. Я. Мова і українознавчий світогляд / С. Я. Єрмоленко. – К. : НДІУ, 2007. – 444 с.
5. Загнітко А. П. Теоретична граматики української мови : Синтаксис : [монографія] / А. П. Загнітко. – Донецьк : ДонНУ, 2001. – 662 с.
6. Кадомцева Л. О. Синтаксична модальність речення / Л. О. Кадомцева // *Сучасна українська літературна мова : Синтаксис* / [за ред. академіка І. К. Білодіда]. – К. : Наукова думка, 1972. – С. 119–137.
7. Кулик Б. М. Курс сучасної української літературної мови / Б. М. Кулик. – К. : Рад. шк., 1948. – 114 с.
8. Куняк Я. Коломийки Прикарпаття / Яків Куняк. – Івано-Франківськ : Місто, 2006. – 367 с.
9. Мацько Л. І. Українська мова у освітньому просторі / Л. І. Мацько. – К. : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2009. – 607 с.
10. Мельничук О. С. Розвиток структури слов'янського речення / О. С. Мельничук. – К. : Наукова думка, 1966. – 324 с.
11. Мірченко М. В. Вибрані праці з категорійної граматики та лінгвотекстології / М. В. Мірченко. – Луцьк : Волинський національний університет ім. Лесі Українки, 2011. – 256 с.
12. Наконечна О. І. Умовна модальність (різновиди та засоби вираження) в українських прислів'ях / О. І. Наконечна // *Східнословянські мови в їх історичному розвитку : зб. наук. пр.* – Запоріжжя, 1996. – Ч. І. – С. 83–87.
13. Пісні Буковини : пісенник. – К. : Музична Україна, 1990. – 480 с.

14. Поляк М. Гуцульські співаночки / Михайло Поляк. – Чернівці : Петрович і Петрівна, 2009. – Ч. 2. – 384 с.
15. Русанівський В. М. Форма умовного способу і вираження значення умови в реченні / В. М. Русанівський // Українська мова і література в школі. – 1975. – № 6. – С. 28–34.
16. Слинко І. І. Синтаксис сучасної української мови: Проблемні питання / І. І. Слинко, Н. В. Гуйванюк, М. Ф. Кобилянська. – К. : Вища шк., 1994. – 670 с.
17. Хрестинні пісні / збірала та упоряд. Ганна Сокіл. – Львів : Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2007. – 208 с.
18. Шинкарук В. Умовність як один із різновидів диктумних значень у структурі речення / Василь Шинкарук // Південний архів : зб. наук. пр. – Херсон, 2002. – Вип. XIV – С. 308–312.

Анотація. У статті проаналізовано висловлення умови, які природно входять у народно-пісенний дискурс і слугують одним із яскравих засобів вербалізації мовленнєвих інтенцій, віддзеркалюють психоментальний світ людини, виражають її емоції та почуття. На багатому фактичному матеріалі представлено найрелевантніші структурно-семантичні моделі складнопідрядних речень умови, окреслено їхній комунікативно-інтенційний потенціал, детермінований типологічною диференціацією народних пісень. Функційний обшир висловлень реальної та потенційної умови виявляється, з одного боку, у відтворенні інформативних потреб мовця, модифікованих семантикою зумовленості, а з іншого – у репрезентації ментальності українського народу, його лінгвокультури.

Ключові слова: народнопісенний дискурс, комунікативна інтенція, мовець, висловлення умови, складнопідрядне речення, сполучники, ментальність, лінгвокультура.

Summary. Statements of condition that reflect hypothetical situations of speech contain an indication that information expressed by the main subject of communication can only be realized under specific conditions. These statements represent a separate irreal-modal type of syntactic constructions and express a vast communicative-intentional potential in the folk-song discourse. The functionality of these constructions is reflected, on the one hand, in the reproduction of the speaker's informative needs modified by the semantics of conditioning, and on the other in the representation of the mentality and linguoculture of the Ukrainian people.

The article analyzes complex statements of condition that are the natural part of the folk-song discourse and serve as a vivid means of verbalization of an individual's mental world, conveying human emotions and feelings. A vast amount of factual material presents the most relevant structural and semantic models of complex conditional sentences highlighting their communicative-intentional potential determined by the typological differentiation of folk songs.

In the folk-song discourse complex conditional sentences fall into two functional types: 1) in the statements of irreal conditions (If I had eagle's wings, if I only could fly, I would fly to Ukraine for my dearest to seek), there are clear markers which are grammeme of subjunctive mood, function words if and would, etc. In the subordinate clause, the speaker reports certain events or outlines the situation which unfolds in the main part. At the same time, the main part shows a hypothetical action expressed by the verb in the subjunctive mood which exists only in an individual's mind, that is, outside real time; 2) in complex sentences of the potential condition (If the guelder-rose didn't bloom, do not break the guelder-rose), the speaker reports the phenomena that are related to the time space and express a certain dependence on the moment of speech, and therefore the potential condition can acquire the status of an action fulfilled in reality.

Statements of condition in the folk-song discourse convey conflicting emotions thus creating unique oppositions – spatial, temporal and evaluative contrasts. These are the constructions that reflect deep sensuality and touching lyricism of the person, his/her doubts and struggles, as well as dreaminess that is inherent in the Ukrainian character. They are characterized by expressiveness and imagery of unique power. On the whole, statements of condition set the mood of folk songs from melancholic (minor) to fun and humorous (major).

Key words: folk-song discourse, communicative intention, speaker, statement of condition, complex sentence, function words, mentality, linguoculture.

Отримано: 17 липня 2017 р.